

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcov : **1/ A. T.**, bývajúca C., **2/ P. T.**, bývajúci C., obaja zastúpení JUDr. M. K., advokátom v N., proti žalovanému : **E.**, so sídlom Š., zastúpený Mgr. M. J., advokátom v N., **o zaplatenie 399,66 € s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 9 C 152/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. marca 2012 sp.zn. 9 Co 286/2011

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom (v poradí druhým) zo dňa 31. mája 2011 č.k. 9 C 152/2005-340 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom 1/, 2/ sumu 399,66 € s 11 % úrokom z omeškania od 29.3.2004 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Vyslovil, že o trovách konania a trovách štátu bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že návrh žalobcov bol sčasti podaný dôvodne, zmluva o budúcej zmluve o dielo bola uzavretá platne, odstúpenie od zmluvy žalobcami učinené dňa 8.3.2004 bolo neplatné a v stanovenej lehote medzi účastníkmi nebola uzavretá riadna zmluva o dielo k termínu do 28.3.2004. Žalobcovia zaplatili žalovanému zálohu v zmysle zmluvy o budúcej zmluve vo výške 170 000 Sk (5 642,97 €). Obdržali od žalovaného projekt a hodnota ním vykonaných prác ako aj výdavkov bola stanovená a ohodnotená znaleckým posudkom a to spolu vo výške 3 268,27 €. Nakoľko žalovaný v rámci obrany žiadal započítať hodnotu ním vykonaných prác, vrátane paušálne dohodnutej odmeny podľa zmluvy o budúcej zmluve o dielo, v bode 3.5 vo výške 50 000 Sk + DPH, čo sa rovná 1 659,70 € + DPH vo výške 315,34 €, spolu 1 975,04 €. Na túto skutočnosť prihliadol, a preto od žalobcami uplatnenej

sumy návrhom vo výške 5 642,97 € odrátal túto paušálne dohodnutú odmenu s DPH spolu vo výške 1 975,04 € a hodnotu výdajov a odmeny za činnosť žalovaného spojenú s prípravou projektovej dokumentácie a ďalších činností v súvislosti s realizáciou diela vo výške 3 268,27 €, tento rozdiel predstavuje priznanú sumu vo výške 399,66 €. Táto suma predstavuje bezdôvodné obohatenie zo strany žalovaného, nakoľko ide o plnenie bez právneho dôvodu, a teda je povinný túto sumu žalobcom z nimi zaplatenej zálohy vrátiť po odpočítaní paušálnej odmeny, na ktorú má žalovaný nesporne nárok vrátane DPH a odmeny, teda hodnoty prác skutočne ním zrealizovaných.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovaného rozsudkom z 28. marca 2012 č.k. 9 Co 286/2011-371 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti. Uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj správny právny záver. Žalovaný tvrdil, že hodnota ním skutočne vykonaných prác v súvislosti s projektovou dokumentáciou, územným konaním, stavebným konaním a ďalšej zrealizovanej činnosti v zmysle znaleckého dokazovania je vo výške 3 268,27 € bez DPH. Dôkaz o tom tvrdení, že je žalovaný platiteľom dane z pridanej hodnoty však súdu prvého stupňa v celom konaní nenavrhol, neoznačil a ani nedoložil. Po vykonanom dokazovaní výsluchom účastníkov, listinnými dôkazmi a znaleckým posudkom, odborným vysvetlením a doplnením č. 1 znaleckého posudku zo dňa 7. decembra 2009 vyniesol súd prvého stupňa napadnutý rozsudok. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 31. mája 2011 uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Prvostupňový súd účastníkov poučil v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., účastníci v zmysle § 118 ods. 4 O.s.p. predniesli konečné návrhy a súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Ani v odvolacom konaní žalovaný ako odvolateľ nenavrhol vykonať dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty, hoci z obsahu celého odvolania je zrejmé, že sa domáha zaplataenia prác vrátane dane z pridanej hodnoty. Žalovaného tak v prvostupňovom konaní ako aj odvolacom konaní zastupoval jeho právny zástupca Mgr. M. J., ktorý bol osobne prítomný aj na prvostupňovom konaní dňa 31. mája 2011, tak i na odvolacom pojednávaní konanom dňa 28. marca 2012. Jeho prítomnosť sa považuje za prítomnosť účastníkov konania a jeho vyjadrenia sa považujú za vyjadrenia účastníkov. Nebola teda účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom.

Z vykonaného dokazovania v tomto konaní bolo možné ustáliť, že žalobcovia si svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia správne uplatnili. Doklady o tom, že žalovaný je platiteľom DPH však počas celého prvostupňového konania neboli predložené. Pritom

v prvostupňovom konaní súd prvého stupňa dal v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. účastníkom poučenie, že musia všetky dôkazy predložiť, alebo označiť skôr, než vyhlási rozhodnutie vo veci samej, inak sa na neskôr označené dôkazy prihliadať nebude. Odvolací súd nemohol neprihliadať na vyššie uvedené závery prvostupňového súdu, keď navyš ani iný dôkaz v odvolacom konaní nebol navrhovaný. Hodnotiac uvedené závery súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku potom odvolací súd viedli k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti je vecne správny. Súd prvého stupňa v závere svojho rozsudku správne vyslovil právny záver spočívajúci v tom, že priznaná suma predstavuje bezdôvodné obohatenie zo strany žalovaného, nakoľko ide o plnenie bez právneho dôvodu a teda je povinný túto sumu žalobcom z nimi zaplatenej zálohy vrátiť.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm.f/ O.s.p. Mal za to, že konaním odvolacieho súdu bola žalobcovi (zrejme mal na mysli žalovanému – poznámka dovolacieho súdu) ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko odvolací súd v odôvodnení rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa poukazuje na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak sa súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, sa de facto len odvolal na napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Dôvody napadnutej časti rozsudku súdu prvého stupňa sú však v priamom rozpore s dôvodmi, pre ktoré súd prvého stupňa v ostatnom žalobu žalobcov zamietol, pričom s týmto namietaným rozporom sa nevysporiadal ani odvolací súd. V takomto prípade je súd, a to aj odvolací podľa jeho názoru povinný v zmysle ustanovenia § 157 O.s.p. svoje rozhodnutie náležite zdôvodniť. Ak však súd pri odôvodnení rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2 O.s.p., dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, alebo nezrozumiteľnosť ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym spôsobom, t.j. účastníkovi konania postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací súd bez toho, aby sa vysporiadal s protichodnými argumentmi, pre ktoré na jednej strane súd prvého stupňa žalobcom priznal nárok na zaplatenie sumy 399,66 € (ako rozdiel nárokov žalovaného oproti zloženej zálohe) a na druhej strane žalobu vo zvyšku zamietol, svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil a len sa odvolal na správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré však aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti neobstoja. V tomto zmysle bolo aj vzhľadom na doterajší priebeh konania rozhodnutie súdu

a jeho dôvody prekvapivými. Keďže prvostupňový súd nevysvetlil dôvody, prečo pri odmene príkazníka žalovanému DPH priznal a pri nároku na odmenu za vykonané práce, ktorú výšku objektívne stanovila znalkyňa, DPH nepriznal, keďže sa s týmto rozporom nevysporiadal ani odvolací súd, konal tak v rozpore s publikovaným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého všetky sudy ako justičné orgány demokratického a právneho štátu majú povinnosť pri interpretácii zákonov zabrániť faktickému odopretiu spravodlivosti. Súd tak relevantne neodôvodneným rozsudkom odoprel žalobcovi (zrejme mal na mysli žalovanému – poznámka dovolacieho súdu) spravodlivosť a možnosť konať pred súdom, čo je aj v rozpore so základnými zásadami vedenia súdneho konania tak, ako sú premietnuté do ustanovení § 2 a § 3 O.s.p. Uvedeným postupom bola žalobcovi (poznámka dovolacieho súdu – zrejme mal na mysli žalovanému) odopretá spravodlivosť ako aj odňatá možnosť konať pred súdom pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia, keď odňatie možnosti konať pred súdom sa okrem vyššie uvedeného rozumie aj procesný postup, ale aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého nemôže účastník uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom. Vzhľadom na to, že nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia spočíva len na nesprávnom právnom posúdení správne zisteného skutkového stavu veci, je toho názoru, že postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom a preto navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobu v napadnutej vyhovujúcej časti zamietne a žalobcov zaviaže spoločne a nerozdielne k náhrade trov konania žalovanému.

Žalobcovia vo svojom vyjadrení navrhli dovolanie žalovaného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania má dovolanie osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, nie však v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania pripúšťa zákon.

Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia – v prípadoch stanovených zákonom – z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutia nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstáť z aspektu opodstatnenosti v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom vymedzení zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

Mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone. Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že : a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania; dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Dovoláním žalovaného je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v ustanovení § 238 ods. 1, 2, 3 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jeho dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Je treba (pre úplnosť) poznamenať, že aj v prípade, že by išlo o zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, alebo ak by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p., prípustnosť dovolania by bola vylúčená a to podľa § 238 ods. 5 O.s.p.; odvolací súd totiž rozhodol o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Predmetom dovolacieho konania je peňažné plnenie vo výške 399,66 €. Táto suma neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy platnej v deň podania žaloby na súde. Dňa 26. júla 2005, kedy došlo k podaniu žaloby na súde prvého stupňa, bola totiž minimálna mzda 215,76 € (6 500 Sk) porovnaj § 1 písm.b/ nariadenia vlády č. 525/2004 Z.z. o minimálnej mzde v znení neskorších predpisov, jej trojnásobok predstavuje sumu 647,28 €.

Dovolanie žalovaného by vzhľadom na uvedený záver (zistenie) bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania; ak v konaní došlo k procesnej vade vymenovanej v tomto ustanovení, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutie, proti ktorému dovolanie inak nie je prípustné.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktorý ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Existencia ani jednej z uvedených vád však dovolacím súdom v konaní zistená nebola.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný) prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Výklad opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku má obsahovať odôvodnenie rozsudku. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa

špecifická odpoveď práve na tento argument (porovnaj Georgiadis c/a Grécko z 29. mája 1997, Higgins c/a Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp.zn. IV. ÚS 115/2003).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že prvostupňový ako aj odvolací súd náležite odôvodnili svoje rozhodnutia. Súd prvého stupňa zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne vyhovel a prečo ju vo zvyšku zamietol. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Poukázal na skutočnosť, že doklady o tom, že žalovaný je platiteľom DPH však počas celého prvostupňového konania neboli predložené. Poučenie zo strany súdu prvého stupňa v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. účastníkom bolo dané. Ani v odvolacom konaní žalovaný ako odvolateľ nenavrhol vykonať dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty, hoci z obsahu celého odvolania je zrejmé, že sa domáha zaplataenia prác vrátane dane z pridanej hodnoty. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nadväzujúce, resp. osvojujúce si dôvody rozsudku súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. sp.zn. I. ÚS 188/2006).

Pokiaľ ide o námietky uvedené v dovolaní žalovaného spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení veci, tieto by bolo možné preskúmať len v tom prípade, ak by bolo dovolanie prípustné. Dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., ak by bol daný, sám osebe ale nezakladá prípustnosť dovolania, preto sa dovolací súd týmito námietkami nezaoberal.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p.). Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcom náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2013

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová